

— Așadar, ar fi nevoie ca instructorul de teatru să fie dublat, dacă nu de un dramaturg, în orice caz, de un subtil observator, în stare să determine elaborarea scenariului potrivit celor cărora li se va adresa?

— Hotărît, da. Experiențele mele în acest sens mă îndreptătesc să gîndesc așa. Așa ajungem la sinceritatea jocului actorilor amatori, așa ajungem să educăm oamenii prin teatru.

— Cum desfășurați, practic, munca scenică?

— Ferindu-mă să fac, din membrii echipei, „actori“. Mă străduiesc doar să cultiv puterea lor de adaptare la o situație dramatică. Căci plastica, expresivitatea scenică nuanțată se dobîndesc doar în școli, sînt atribute ale profesionistului, date ale meseriei, care se învață. Nu acestea mă preocupă, în lucrul cu amatorii. Mă preocupă firescul interpretelor, capacitatea lor de a înțelege că sînt chemați să reconstruiască fidel ceea ce poate fi privit din unghiul moral al sălii. Mă va pasiona totdeauna, în colaborarea cu amatorii, să transform spectacolul într-o „școală a vieții“, echivalentul unui ecran al

conștiinței spectatorului. Ținta unui spectacol de teatru de amatori este atinsă atunci cînd sala se simte implicată în narațiunea de pe scenă, cînd patosul convingerilor, forța argumentației au darul să mobilizeze conștiințele, să trezească entuziasm în public. Entuziasm pornind din convingerea că acolo, la locurile lor de muncă, oamenii află, deopotrivă, mari satisfacții profesionale și morale, că întreprinderea lansează, totodată, producție și oameni, oameni al căror profil moral se definește într-un climat de muncă și de viață ce trebuie înfățișat și pe scenă, aidoma, pentru mîndrie și pentru învățămînte.

— Sînteți președintele Comitetului de cultură și educație socialistă al sectorului 2 din Capitală. Pe lângă numeroasele sarcini legate de această funcție, actorul-instructor ce are în perspectivă?

— Deschiderea, la Casa de cultură „Mihai Eminescu“ a sectorului 2, a unui Studio al actorului amator. Mă gîndesc — de ce nu? — la o stagiune permanentă. Seară de seară, cele mai bune echipe de teatru din sector să dea spectacole, mai ales pentru tineri.

I. N.

TEATRUL „TĂNASE“

Nevestele vesele din Boema

Cu Nevestele vesele din Boema (de Mihai Maximilian și Vasile Veselovski), Teatrul „Constantin Tănase“ vădește o anume ambiție a calității divertimentului; deși, nici pe plan tematic, nici pe planul modalităților comic-satirice, nu depășește nivelul altor spectacole de revistă sau al emisiunilor de umor ale Radioteleviziunii, acest nepretențios spectacol de vară stîrnește, totuși, interesul amuzat al publicului; pe de o parte, datorită însăși vitalității temelor comice — demascarea vicțiilor sociale și a tarelor de caracter oferind întotdeauna satisfacție spectatorilor; pe de altă, datorită unei dibace mînuiri a arsenalului de mijloace specifice. Cupletul, mo-

nologul, scheciul sînt servite cu vervă, iar întregul este astfel compus încît interludiile coregrafice și cele muzicale să se pună reciproc în valoare, alcătuiind o reprezentare care oferă spectatorului un moment de desindere.

Spectacolul se bizuie, în fond, pe actorii de mare și legitimă popularitate, stăpîni pe întreaga claviatură a umorului, Stela Popescu realizează o nouă demonstrație de virtuozitate în stilul revuistic, compunîndu-și aparițiile cu un remarcabil simț al detaliului expresiv; Vasilica Tastaman și-a pus farmecul și știința teatrală în slujba genului, cîntînd, dansînd și jucînd cu același brio; Margareta Pislaru, care părea să-și fi abandonat vocația de actriță, strălucit afirmată cîndva, găsește aici ocazia de a și-o redescoperi, tinzînd spre treapta superioară, a interpretului complet, și lăsîndu-i lui Au-

relian Andreescu locul de interpret vocal, pur și simplu. Alături de cele trei „neveste“, destul de vesele, Al. Arșinel apare, cu hazul lui, în versiunea... boemă a rolului lui Falstaff și cu alte cîteva „măști“ care i se potrivește. Decorul e o schiță adecvată scenei de grădină; costumele sînt izbutite, unele, chiar frumoase. Montarea e semnată de Bițu Fălticineanu (iată-l ajuns la impresionanta cifră de o sută, în cariera sa).

Să nu încheiem, însă, fără un necesar punct pe „i“: ar fi fost cazul să lipsească scheciul „la doctor“; oricît de buni ar fi interpretii (Stela Popescu—Arșinel), ei n-au putut să-l salveze de vulgaritate și de platiitudine: un sentiment de jenă se instalează în rîndurile publicului, și e nevoie, apoi, de serioase eforturi, spre a-l înălțura.

M. M.